

Arrest

nr. 287 890 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soenitische streek. U verklaart zeventien jaar oud te zijn, maar op basis van leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij werd 1 januari 2002 als uw geboortedatum aangenomen en zou u nu aldus twintig jaar oud zijn. U bent geboren in Ghondai Abdulrahimzai, een dorp gelegen in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman. Na zes à zeven jaar verhuisde u naar het

nabijgelegen dorp Zangora. U woonde in Afghanistan samen met uw ouders, uw drie jongere broers en uw jongere zus.

Uw vader voorzag uw huishouden van een inkomen door hout te verzamelen op de berg Shadibagh. Om het hout naar beneden te transporteren maakte hij gebruik van de vijf paarden die in jullie bezit waren. U hielp hem hierbij wanneer u niet naar school moest. De paarden hielden jullie onder een afdak op een verlaten stuk grond dat gelegen was achter jullie huis.

Ongeveer twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen vijf gemaskerde leden van de taliban naar uw huis. Ze vroegen naar jullie paarden. Uw vader ging hiermee niet akkoord waarna de taliban alsnog na een discussie met uw vader, vier paarden meenam. De volgende ochtend kwam u te weten dat diezelfde talibanleden de afgelopen nacht door de voormalige Afgaanse autoriteiten in de val werden gelokt. Hierbij kwamen twee leden van de taliban om het leven. De drie talibanleden die de aanval overleefden keerden diezelfde ochtend terug naar uw huis om het verlies van hun twee metgezellen te wreken, aangezien zij uw gezin ervan betichtten de voormalige Afgaanse autoriteiten te hebben ingelicht over het voorval en de aanwezigheid van de taliban. Ze gooiden alles omver in uw huis en vroegen waar u was. U was op dat moment op bezoek bij uw maternale oom. Na de middag bezochten twee gewapende, gemaskerde talibancommandanten uw huis. Ook zij vroegen naar u en haalden uw huis verder overhoop. Daarnaast sloegen zij ook uw vader. U was op dat moment op school. Na deze tweede confrontatie met de taliban op één dag tijd wist uw vader dat ze zouden terugkomen en daarom contacteerde hij de echtgenoot van uw maternale tante. Tien à vijftien minuten nadat u thuiskwam van school arriveerde hij en nam hij u mee naar Jalalabad. Van daaruit reisde u met een smokkelaar via Kabul en Nimruz naar Pakistan, waarna u Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, en Frankrijk doorreisde, om vervolgens ongeveer één jaar na uw vertrek uit Afghanistan op 3 mei 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Na uw vertrek werd uw vader nog een keer benaderd door de taliban. Hij werd verteld dat ze op de hoogte waren van uw vertrek naar een afvallig land en u zouden doden wanneer u terugkeert. Daarnaast vertelden ze uw vader dat zijn leven enkel werd gespaard omwille van zijn witte haren en baard. Toen u uw familie laatst sprak, ongeveer zeven à acht maanden geleden, kreeg u te horen dat de taliban een dreigbrief naar uw vader had gestuurd. U weet vandaag de dag niet waar uw familie zich momenteel bevindt. Mogelijks zijn zij verhuisd naar Nangarhar of Kabul. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u omwille van voornoemde problemen gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een foto van uw taskara (Afgaans identiteitsbewijs) en een foto van de dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u gedood zou worden door de taliban. Zij willen zich wreken voor de dood van twee van hun leden nadat zij in een hinderlaag van de voormalige Afgaanse autoriteiten liepen na het stelen van uw paarden, en aangezien u naar een afvallig land vluchtte. Om onderstaande redenen bent u er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het

verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan stelde het CGVS vast dat u om onderstaande redenen nalaat een duidelijk zicht te geven op zowel uw identiteit en herkomst, als uw plaatsen van eerder verblijf en uw vluchtmotieven.

Zo legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw **identiteit en beweerde leeftijd**. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u op 3 mei 2021 dat u geboren werd op 23 maart 2004 en aldus zestien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek kon met redelijke wetenschappelijke zekerheid worden aangenomen dat u op 25 mei 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan achttien jaar, waarbij achttien punt twee jaar met een standaarddeviatie van twee punt één jaar een goede schatting is. U meende dan wel beroep te hebben aangetekend tegen deze beslissing, al wist u dit niet te staven waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. Bovendien deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (zie infra). Wat meer is, eens gevraagd naar uw leeftijd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kon u evenmin overtuigen. Zo verklaarde u zeventien jaar oud te zijn, maar wel geboren te zijn geweest in het jaar 1383 volgens de Afghaanse kalender (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/07/2022 p. 4-5). Dit betreft volgens de Westerse kalender het jaar 2004 en betekent dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in tegenstrijd met uw eigen verklaringen, achttien jaar oud was. Een eventuele rekenfout ten spijt, merkt het CGVS bovendien op dat u ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties gebruik maakte van een andere geboortedatum. Zo verklaarde u op 31 maart 2021 voor de Oostenrijkse asielinstanties geboren te zijn geweest op 1 januari 2002 (zie administratief dossier Federal Office for Immigration and Asylum Oostenrijk). Op het moment van uw verzoek om internationale bescherming in zowel Oostenrijk als België, zou u bijgevolg ouder dan achttien jaar zijn geweest. Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.

Ter staving van uw identiteit legde u pas meer dan twee maanden na uw gehoor op 26 september 2022 een **foto van uw taskara** voor (zie administratie dossier document 1). Op basis van uw taskara zou u nota bene zeven jaar oud zijn geweest in het jaar 1387 volgens de Afghaanse kalender (het jaar 2008 volgens de Westerse kalender). Uit het identiteitsdocument dat u aldus zélf voorlegt blijkt dan weer dat u vandaag de dag ongeveer 21 jaar oud bent. Met dergelijke vaststellingen kunnen noch uw voorgelegde identiteitsdocument, noch uw verklaring dat u op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zeventien jaar oud was, serieus genomen worden (CGVS p. 4). Bovendien moet er op gewezen worden dat aan dergelijke stukken echter geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Uit toegevoegde informatie blijkt ook dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Voorts liet u tijdens het parcours dat u voor de Belgische asielinstanties reeds aflegde na om eensluidende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw **eerdere plaatsen van verblijf in Afghanistan en uw precieze vluchtmotieven**. Hoewel het relaas dat u uit de doeken deed bij de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel overeenstemt voor wat betreft de nachtelijke diefstal van uw paarden door de taliban en de daaropvolgende confrontatie tussen de taliban en de voormalige Afghaanse autoriteiten, reiken de gelijkenissen niet verder dan dat. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader de voornoemde nacht in discussie ging met de taliban waarna hij geslagen werd en de taliban de paarden alsnog meenamen (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u echter verrassend genoeg expliciet aan dat uw vader op dat moment níet geslagen werd en dat dit pas bij een volgende bezoek van de taliban gebeurde (CGVS p. 16).

Verder verklaarde u bij de DVZ dat de taliban na voornoemde gebeurtenissen een **dreigbrief** naar uw adres stuurden, maar van een dreigbrief sprak u dan weer niet tijdens de uiteenzetting van uw vluchtmotieven bij het CGVS (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5 en CGVS p. 13-14). Eens

hiermee geconfronteerd voegde u plots toe dat de dreigementen van de taliban eerst mondeling werden overgeleverd aan uw vader en daarna pas via een dreigbrief (CGVS p. 19-20). Uw familie zou de dreigbrief volgens u bovendien pas na uw vertrek ontvangen hebben. Zeven à acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS kwam u naar eigen zeggen te weten dat er sprake was van een dreigbrief (CGVS p. 19-20). In het kader hiervan dient er in eerste instantie op gewezen te worden dat u de dreigbrief pas na confrontatie en op een dermate andere wijze in uw vluchtrelaas inpaste, dat uw verklaringen hieromtrent allerminst serieus genomen kunnen worden. Bovendien kan het CGVS vaststellen dat uw verklaringen hierover bij het CGVS zwart op wit uit de lucht gegrepen zijn, aangezien u het bestaan van een dreigbrief op 7 juli 2021 reeds vermeldde bij de DVZ, nog vóór uw familie in Afghanistan deze volgens uw verklaringen bij het CGVS, hadden ontvangen. Dat u het CGVS op deze wijze tracht te misleiden, is ronduit buitensporig. Het feit dat u meer dan twee maanden na uw gehoor een foto van deze dreigbrief wist voor te leggen doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen, waardoor de authenticiteit van deze dreigbrief reeds bij voorbaat in twijfel getrokken moet worden. Ook voor de foto van deze dreigbrief dient er, net zoals bij de foto van uw taskara, op gewezen te worden dat aan dergelijke stukken echter geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Uit toegevoegde informatie blijkt bovendien dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Dat u op de koop toe niet eens wist wat er vermeld werd in de dreigbrief doet verder compleet afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS p. 20).

Daar waar op basis van voornoemde vaststellingen het bestaan van een dreigbrief uiterst twijfelachtig is, stelde u bij de DVZ echter voorop dat het ontvangen van een dreigbrief van de taliban, uw familie ertoe heeft aangezet om uw dorp Zangora te verlaten en naar Jalalabad te verhuizen (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Dit gezegd zijnde, vond de hierboven vernoemde verhuis naar Jalalabad die u bij de DVZ attesteerde, in uw relaas bij het CGVS niet eens plaats. Zo was er van een verblijf in Jalalabad, naast uw zeer korte passage door deze stad tijdens uw vlucht uit Afghanistan, geen sprake tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 12 en 20). Uw verklaringen bij de DVZ over de dreigtelefoon die u en uw familie kregen van de taliban na jullie verhuis naar Jalalabad, kregen evenmin een plaats in het verhaal dat u bij het CGVS uit de doeken deed (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Bij het CGVS besloot u te verklaren dat de taliban na de dag van de diefstal van uw paarden twee keer bij u op bezoek kwamen, op zoek naar u, waarna uw vader besloot dat u het land moest ontvluchten (CGVS p. 13-14). In het licht hiervan wijken uw verklaringen bij het CGVS niet alleen weerom op vlak van vluchtmotief van elkaar af, maar ook op vlak van wie de taliban precies viseerden met hun dreigementen. Bij de DVZ gaf u dan ook aan dat uw gehele familie geviseerd werd (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5), terwijl u bij het CGVS er dan weer op wees dat u specifiek werd geviseerd, aangezien uw vader oud is en uw broers nog jong zijn (CGVS p. 17 en 19). Dermate uiteenlopende verklaringen raken kant noch wal. Eens geconfronteerd met uw algehele voornoemde tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ, ontkende u deze ten stelligste en wees u op een eventueel misverstand uitgaande van de tolk bij de DVZ (CGVS p. 20). Weerom trachtte u zo op ongegronde wijze uw buitensporig tegenstrijdige verklaringen recht te zetten, daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud vooreerst letterlijk had aangegeven dat de communicatie met de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ vlot was verlopen (CGVS p. 3). **Voorname flagrante tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot elk wezenlijk onderdeel van uw vluchtrelaas tasten dan ook onomkeerbaar uw algehele geloofwaardigheid aan.**

De talrijke, cruciale, uiterst gebrekkig verklaarde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde voor de Belgische asielinstanties DVZ en CGVS onderlijnen uw gebrek aan medewerking en oprechtheid, en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.

Ten tweede, daar u er in het verleden klaarblijkelijk niet voor terugdeinsde om valse verklaringen af te leggen, ziet het CGVS geenszins in waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u nu tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots wel de waarheid zou spreken, wel integendeel. Met het **vluchtrelaas dat u bij het CGVS vooropstelde**, wist u het CGVS eveneens niet te overtuigen. Zo ontbreekt uw afzonderlijk beoordeelde vluchtrelaas zowel aan logica als consistentie, en wel hierom.

Beginnend bij de nacht dat de taliban naar uw huis kwam en mededeelde aan uw vader dat ze de paarden wilden meenemen, dient opgemerkt te worden dat deze situatieschets reeds de wenkbrauwen doet fronsen. Zo streeft het alle logica voorbij dat de taliban zich eerst zou begeven naar uw huis om hun plan aan uw vader voor te leggen, om de paarden alsnog mee te nemen. U verklaarde met name zelf dat de paarden op verlaten stukken grond stonden van personen die in de stad woonden (CGVS p. 10). Op deze wijze moest er zelfs geen bewoond huis gepasseerd worden om de paarden ongemerkt mee te kunnen nemen. Eens geconfronteerd met deze merkwaardige aanpak van de taliban, verklaarde u dat de taliban

hun reputatie in het achterhoofd hield en daarom eerst uw huis bezocht, omdat ze anders beticht zouden worden van stelen. Een dergelijke verklaring contrasteert danig met het feit dat u net daarvoor verklaarde dat de taliban bij weigering alsnog gewoon zouden doen wat ze wilden en dat niemand hun kracht kan evenaren (CGVS p. 16). Het lijkt er op deze wijze dan ook sterk op dat de taliban alles behalve inzaten met hun reputatie en dat deze sowieso reeds geschiedenis was. De wijze waarop uw paarden gestolen werden schiet bijgevolg alle logica te kort om dit aspect van uw vluchtrelaas aannemelijk te maken en ondermijnt dan ook meteen de geloofwaardigheid van uw relaas in zijn geheel.(...)

Dat de leden van de taliban die uw huis bezochten specifiek vroegen naar u, wist u evenmin op afdoende wijze te verklaren. Zo stelde u dat u werd gevisieerd omdat de taliban het hoofd van een huishouden niet wilden lastigvallen (CGVS p. 17 en 20). Hoewel een dergelijke stelling reeds in twijfel getrokken kan worden door uw verklaring dat ze tot tweemaal toe heel uw huis overhoop haalden, verliest deze al zijn credibiliteit wanneer rekening gehouden wordt met uw verklaring dat uw vader werd geslagen door de taliban. Eens geconfronteerd met deze bedenking verklaarde u dan ook weinigzeggend dat de talibanleden hem niet hebben gedood en simpelweg boos waren over het verlies van hun twee leden (CGVS p. 18).(...

Wegens gebrek aan logica en een consistente verhaallijn wist u het CGVS op basis van bovenstaande vaststellingen bijgevolg allerminst te overtuigen van de door u bij het CGVS vooropgestelde vluchtmotieven. Mede in het licht van uw reeds vastgestelde gebrek aan medewerking en oprechtheid, moet uw vluchtrelaas dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Zwitserland, en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Oostenrijk wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in Oostenrijk een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

*De hierboven reeds besproken door u neergelegde documenten kunnen aldus de voornoemde appreciatie niet ombuigen. Over het **geheel van documenten** (zie groene map) moet bovendien volledigheidshalve nogmaals worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.*

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming

niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van:

“art. 48/3 Vw., van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) doordat verwerende partij geheel ten onrechte het asielrelaas ongeloofwaardig acht zonder rekening te houden met de elementen eigen aan het dossier.”

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

“artikel 48/4 Vw. en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent ondanks de erbarmelijke situatie in Afghanistan.”

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u gedood zou worden door de taliban. Zij willen zich wreken voor de dood van twee van hun leden nadat zij in een hinderlaag van de voormalige Afghaanse autoriteiten liepen na het stelen van uw paarden, en aangezien u naar een afvallig land vluchtte. Om onderstaande redenen bent u er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn **volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan stelde het CGVS vast dat u om onderstaande redenen nalaat een duidelijk zicht te geven op zowel uw identiteit en herkomst, als uw plaatsen van eerder verblijf en uw vluchtmotieven.

Zo legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw **identiteit en beweerde leeftijd**. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u op 3 mei 2021 dat u geboren werd op 23 maart 2004 en aldus zestien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek kon met redelijke wetenschappelijke zekerheid worden aangenomen dat u op 25 mei 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan achttien jaar, waarbij achttien punt twee jaar met een standaarddeviatie van twee punt één jaar een goede schatting is. U meende dan wel beroep te hebben aangetekend tegen deze beslissing, al wist u dit niet te staven waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. Bovendien deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (zie infra). Wat meer is, eens gevraagd naar uw leeftijd tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kon u evenmin overtuigen. Zo verklaarde u zeventien jaar oud te zijn, maar wel geboren te zijn geweest in het jaar 1383 volgens de Afghaanse kalender (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 13/07/2022 p. 4-5). Dit betreft volgens de Westerse kalender het jaar 2004 en betekent dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, in tegenstrijd met uw eigen verklaringen, achttien jaar oud was. Een eventuele rekenfout ten spijt, merkt het CGVS bovendien op dat u ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties gebruik maakte van een andere geboortedatum. Zo verklaarde u op 31 maart 2021 voor de Oostenrijkse asielinstanties geboren te zijn geweest op 1 januari 2002 (zie administratief dossier Federal Office for Immigration and Asylum Oostenrijk). Op het moment van uw verzoek om internationale bescherming in zowel Oostenrijk als België, zou u bijgevolg ouder dan achttien jaar zijn geweest. Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.

Ter staving van uw identiteit legde u pas meer dan twee maanden na uw gehoor op 26 september 2022 een **foto van uw taskara** voor (zie administratie dossier document 1). Op basis van uw taskara zou u nota bene zeven jaar oud zijn geweest in het jaar 1387 volgens de Afghaanse kalender (het jaar 2008 volgens de Westerse kalender). Uit het identiteitsdocument dat u aldus zélf voorlegt blijkt dan weer dat u vandaag de dag ongeveer 21 jaar oud bent. Met dergelijke vaststellingen kunnen noch uw voorgelegde identiteitsdocument, noch uw verklaring dat u op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zeventien jaar oud was, serieus genomen worden (CGVS p. 4). Bovendien moet er op gewezen worden dat aan dergelijke stukken echter geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Uit toegevoegde informatie blijkt ook dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Voorts liet u tijdens het parcours dat u voor de Belgische asielinstanties reeds aflegde na om eensluidende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw **eerdere plaatsen van verblijf in Afghanistan en uw precieze vluchtmotieven**. Hoewel het relaas dat u uit de doeken deed bij de DVZ en tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel overeenstemt voor wat betreft de nachtelijke diefstal van uw paarden door de taliban en de daaropvolgende confrontatie tussen de taliban en de voormalige Afghaanse autoriteiten, reiken de gelijkenissen niet verder dan dat. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader de voornoemde nacht in discussie ging met de taliban waarna hij geslagen werd en de taliban de paarden alsnog meenamen (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS gaf u echter verrassend genoeg expliciet aan dat uw vader op dat moment níet geslagen werd en dat dit pas bij een volgende bezoek van de taliban gebeurde (CGVS p. 16).

Verder verklaarde u bij de DVZ dat de taliban na voornoemde gebeurtenissen een **dreigbrief** naar uw adres stuurden, maar van een dreigbrief sprak u dan weer niet tijdens de uiteenzetting van uw vluchtmotieven bij het CGVS (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5 en CGVS p. 13-14). Eens hiermee geconfronteerd voegde u plots toe dat de dreigementen van de taliban eerst mondeling werden overgeleverd aan uw vader en daarna pas via een dreigbrief (CGVS p. 19-20). Uw familie zou de dreigbrief volgens u bovendien pas na uw vertrek ontvangen hebben. Zeven à acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS kwam u naar eigen zeggen te weten dat er sprake was van een dreigbrief (CGVS p. 19-20). In het kader hiervan dient er in eerste instantie op gewezen te worden dat u de dreigbrief pas na confrontatie en op een dermate andere wijze in uw vluchtrelaas inpaste, dat uw verklaringen hieromtrent allerminst serieus genomen kunnen worden. Bovendien kan het CGVS vaststellen dat uw verklaringen hierover bij het CGVS zwart op wit uit de lucht gegrepen zijn, aangezien u het bestaan van

een dreigbrief op 7 juli 2021 reeds vermeldde bij de DVZ, nog vóór uw familie in Afghanistan deze volgens uw verklaringen bij het CGVS, hadden ontvangen. Dat u het CGVS op deze wijze tracht te misleiden, is ronduit buitensporig. Het feit dat u meer dan twee maanden na uw gehoor een foto van deze dreigbrief wist voor te leggen doet geen afbreuk aan voornoemde vaststellingen, waardoor de authenticiteit van deze dreigbrief reeds bij voorbaat in twijfel getrokken moet worden. Ook voor de foto van deze dreigbrief dient er, net zoals bij de foto van uw taskara, op gewezen te worden dat aan dergelijke stukken echter geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Uit toegevoegde informatie blijkt bovendien dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'landeninformatie' document 1). Dat u op de koop toe niet eens wist wat er vermeld werd in de dreigbrief doet verder compleet afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS p. 20).

Daar waar op basis van voornoemde vaststellingen het bestaan van een dreigbrief uiterst twijfelachtig is, stelde u bij de DVZ echter voorop dat het ontvangen van een dreigbrief van de taliban, uw familie ertoe heeft aangezet om uw dorp Zangora te verlaten en naar Jalalabad te verhuizen (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Dit gezegd zijnde, vond de hierboven vernoemde verhuis naar Jalalabad die u bij de DVZ attesteerde, in uw relaas bij het CGVS niet eens plaats. Zo was er van een verblijf in Jalalabad, naast uw zeer korte passage door deze stad tijdens uw vlucht uit Afghanistan, geen sprake tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 12 en 20). Uw verklaringen bij de DVZ over de dreigtelefoon die u en uw familie kregen van de taliban na jullie verhuis naar Jalalabad, kregen evenmin een plaats in het verhaal dat u bij het CGVS uit de doeken deed (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5). Bij het CGVS besloot u te verklaren dat de taliban na de dag van de diefstal van uw paarden twee keer bij u op bezoek kwamen, op zoek naar u, waarna uw vader besloot dat u het land moest ontvluchten (CGVS p. 13-14). In het licht hiervan wijken uw verklaringen bij het CGVS niet alleen weerom op vlak van vluchtmotief van elkaar af, maar ook op vlak van wie de taliban precies viseerden met hun dreigementen. Bij de DVZ gaf u dan ook aan dat uw gehele familie gevisieerd werd (zie administratief dossier 'Vragenlijst CGVS' nr. 5), terwijl u bij het CGVS er dan weer op wees dat u specifiek werd gevisieerd, aangezien uw vader oud is en uw broers nog jong zijn (CGVS p. 17 en 19). Dermate uiteenlopende verklaringen raken kant noch wal. Eens geconfronteerd met uw algehele voornoemde tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ, ontkende u deze ten stelligste en wees u op een eventueel misverstand uitgaande van de tolk bij de DVZ (CGVS p. 20). Weerom trachtte u zo op ongegronde wijze uw buitensporig tegenstrijdige verklaringen recht te zetten, daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud vooreerst letterlijk had aangegeven dat de communicatie met de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ vlot was verlopen (CGVS p. 3). **Voorvoemde flagrante tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot elk wezenlijk onderdeel van uw vluchtrelaas tasten dan ook onomkeerbaar uw algehele geloofwaardigheid aan.**

De talrijke, cruciale, uiterst gebrekkig verklaarde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde voor de Belgische asielinstanties DVZ en CGVS onderlijnen uw gebrek aan medewerking en oprechtheid, en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.

Ten tweede, daar u er in het verleden klaarblijkelijk niet voor terugdeinsde om valse verklaringen af te leggen, ziet het CGVS geenszins in waarom zij zondermeer zou moeten aannemen dat u nu tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots wel de waarheid zou spreken, wel integendeel. Met het **vluchtrelaas dat u bij het CGVS vooropstelde**, wist u het CGVS eveneens niet te overtuigen. Zo ontbreekt uw afzonderlijk beoordeelde vluchtrelaas zowel aan logica als consistentie, en wel hierom.

Beginnend bij de nacht dat de taliban naar uw huis kwam en mededeelde aan uw vader dat ze de paarden wilden meenemen, dient opgemerkt te worden dat deze situatieschets reeds de wenkbrauwen doet fronsen. Zo streeft het alle logica voorbij dat de taliban zich eerst zou begeven naar uw huis om hun plan aan uw vader voor te leggen, om de paarden alsnog mee te nemen. U verklaarde met name zelf dat de paarden op verlaten stukken grond stonden van personen die in de stad woonden (CGVS p. 10). Op deze wijze moest er zelfs geen bewoond huis gepasseerd worden om de paarden ongemerkt mee te kunnen nemen. Eens geconfronteerd met deze merkwaardige aanpak van de taliban, verklaarde u dat de taliban hun reputatie in het achterhoofd hield en daarom eerst uw huis bezocht, omdat ze anders beticht zouden worden van stelen. Een dergelijke verklaring contrasteert danig met het feit dat u net daarvoor verklaarde dat de taliban bij weigering alsnog gewoon zouden doen wat ze wilden en dat niemand hun kracht kan evenaren (CGVS p. 16). Het lijkt er op deze wijze dan ook sterk op dat de taliban alles behalve inzaten met hun reputatie en dat deze sowieso reeds geschiedenis was. De wijze waarop uw paarden gestolen werden schiet bijgevolg alle logica te kort om dit aspect van uw vluchtrelaas aannemelijk te maken en ondermijnt dan ook meteen de geloofwaardigheid van uw relaas in zijn geheel.

Deze trend zette u naarstig verder door vervolgens te verklaren dat de taliban met de gestolen paarden in een hinderlaag liepen van de voormalige Afghaanse autoriteiten en dat uw familie hiervoor als verantwoordelijke werd aangeduid. Om verscheidene redenen kon u de grond voor een dergelijke beschuldiging dan ook niet aannemelijk maken. Zo lijkt het in eerste instantie uiterst werkwaardig dat uw familie na de diefstal van de paarden tijdig de Afghaanse autoriteiten kon optrommelen om de door u vooropgestelde hinderlaag tot stand te laten komen. Deze hinderlaag vond dan ook op een noemenswaardige afstand van uw huis plaats, daar u verklaarde dat u pas de volgende ochtend vernam wat er die nacht was gebeurd (CGVS p. 16). Bovendien specificeerde u eerder reeds dat de voormalige Afghaanse autoriteiten niet handelden naar klachten over de taliban (CGVS p. 7). Verder meer verklaarde u ook dat de gevechten tussen de voormalige Afghaanse autoriteiten en de taliban frequent waren in uw regio en dat vóór uw persoonlijke problemen de taliban ook reeds in de val werden gelokt door de Afghaanse lokale politie (CGVS p. 7). Weinig verrassend moet het dan ook zijn geweest dat er een gevecht ontstond wanneer de taliban met vier paarden zich terug naar hun verblijf in de bergen begaven. Dit zeker aangezien u verklaarde dat er een checkpoint van de Afghaanse lokale politie gelokaliseerd was beneden aan de berg, wat aldus de kans op een confrontatie tussen beide partijen zeer groot maakt (CGVS p. 8). Niets in uw verklaringen wijst bijgevolg dan ook de reden aan waarom de taliban u specifiek zou viseren, en nota bene het risico zouden nemen om de volgende dag, wanneer de voormalige Afghaanse autoriteiten de controle hadden over uw dorp (CGVS p. 6-7) uw huis te benaderen voor vergelding (CGVS p. 17). Hoewel u verklaarde dat de drie talibanleden die uw huis 's ochtends bezochten, gekleed waren in burgerkledij, specificeerde u dat in de namiddag zelfs twee talibancommandanten uit uw regio de tijd namen om uw huis te bezoeken. Hoewel u toevalligerwijze tijdens beide momenten niet thuis aanwezig was, wist u wel zeer specifiek te omschrijven dat ze lange haren hadden, grote schoenen en losse kleding. Wie die commandanten en/of de overige talibanleden waren, wist u evenwel niet. Daarnaast zou hun gezicht volgens u bedekt zijn geweest met een masker, en droegen ze een wapen en kogelhouder rond hun heup. Opvallend is dan ook dat u plots wist te verklaren dat de taliban altijd, 24/7, hun gezicht bedekte (CGVS p. 6, 17-18). Een dergelijke verklaring komt namelijk niet overeen met het feit dat u eerder wist te duiden dat de taliban overdag steeds gehuld waren in burgerkledij, waardoor zij niet te onderscheiden waren van andere dorpsgenoten (CGVS p. 6). Tot zover hun poging om zich overdag incognito naar uw dorp te begeven om de Afghaanse lokale politie te ontlopen (CGVS p. 18). Met voornoemde inconsistente verklaringen tastte u eigenhandig de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Dat de leden van de taliban die uw huis bezochten specifiek vroegen naar u, wist u evenmin op afdoende wijze te verklaren. Zo stelde u dat u werd gevisereerd omdat de taliban het hoofd van een huishouden niet wilden lastigvallen (CGVS p. 17 en 20). Hoewel een dergelijke stelling reeds in twijfel getrokken kan worden door uw verklaring dat ze tot tweemaal toe heel uw huis overhoop haalden, verliest deze al zijn credibiliteit wanneer rekening gehouden wordt met uw verklaring dat uw vader werd geslagen door de taliban. Eens geconfronteerd met deze bedenking verklaarde u dan ook weinigzeggend dat de talibanleden hem niet hebben gedood en simpelweg boos waren over het verlies van hun twee leden (CGVS p. 18).

Daar waar u het CGVS bijgevolg reeds niet wist te overtuigen van zowel de opgegeven reden als de omstandigheden van het bezoek en de dreigementen van de taliban, moet er tevens worden opgemerkt dat het uiterst merkwaardig is dat er binnen zo een korte tijdspanne werd besloten dat u Afghanistan moest ontvluchten, hierbij uw familie en hele hebben en houden achterlatend (CGVS p. 18-19). Een dermate impactvolle beslissing kan het CGVS enkel als disproportioneel beschouwen. Dit zeker, rekening houdend met uw verklaring dat uw familie, ondanks de aanwezigheid van de taliban die uit was op wraak door het recente overleden van twee van hun leden, überhaupt nog tot aan de val van de voormalige Afghaanse overheid in uw ouderlijk huis vertoefde. Een gegeven dat niet bijdraagt aan uw reeds niet geloofwaardige vrees voor de taliban.

Wegens gebrek aan logica en een consistente verhaallijn wist u het CGVS op basis van bovenstaande vaststellingen bijgevolg allerminst te overtuigen van de door u bij het CGVS vooropgestelde vluchtmotieven. Mede in het licht van uw reeds vastgestelde gebrek aan medewerking en oprechtheid, moet uw vluchtrelaas dan ook als volstrekt ongeloofwaardig beschouwd worden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Zwitserland, en Frankrijk. Dit gezegd zijnde, diende u in Oostenrijk wel reeds een aanvraag om internationale bescherming in. Hier wachtte u een beslissing met betrekking tot

uw aanvraag echter niet af. Het feit dat u in Oostenrijk een beslissing niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

*De hierboven reeds besproken door u neergelegde documenten kunnen aldus de voornoemde appreciatie niet ombuigen. Over het **geheel van documenten** (zie groene map) moet bovendien volledigheidshalve nogmaals worden herhaald dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag bijzonder relatief. Daarnaast moet er gewezen worden op de slechts ondersteunende functie van deze documenten, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. (...)"*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vaststellingen in verband met zijn leeftijd voert verzoeker aan dat hij een jongere leeftijd heeft opgegeven zodat hij sneller onderdak zou krijgen en dat dit een daad uit pure wanhoop was. Verzoeker geeft aldus met betrekking tot zijn leeftijd toe niet geheel de waarheid te hebben verteld waardoor de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen wel degelijk pertinent zijn.

Daargelaten dat verzoeker daarmee aangeeft dat hij als meerderjarige een opvangplaats bestemd voor kwetsbare minderjarige verzoekers trachtte in te palmen, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet en ondermijnt zoals op correcte wijze wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in het verzoekschrift de tegenstrijdigheid met betrekking tot de diefstal van de paarden waarbij zijn vader zogenaamd geslagen werd, wijt aan een foute vertaling door de tolk, aangezien er foutief vertaald werd als zijnde dat zijn vader werd geslagen terwijl het slechts een schermutseling was, waar er werd geduwd en getrokken, merkt de Raad op dat verzoeker van deze foutieve vertaling eerder geen melding gemaakt heeft. Verzoekers verklaringen werden aan hem voorgelezen en hij ondertekende het document "vragenlijst" voor akkoord waarmee hij bevestigt dat zijn verklaringen aan hem voorgelezen werden door de tolk en dat deze correct zijn. Bovendien werd hem bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal gevraagd of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, waarop hij bevestigend antwoordde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Hij formuleerde hierbij geen opmerkingen over dit interview.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de taliban zijn vader hebben geslagen tijdens hun eerste bezoek aan het ouderlijk huis van verzoeker, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze slagen pas vermeld bij een volgende bezoek van de taliban. Verzoeker licht niet concreet toe op welke wijze het argument dat het foutief vertalen als slagen terwijl het slechts een schermutseling betrof deze vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen plaatsen. Verzoeker situeerde immers zelf deze slagen/schermsluiting op een ander moment in zijn verklaringen, hetgeen niet verklaard noch verschoond kan worden door de door verzoeker opgegeven foutieve vertaling.

Daarnaast wijt verzoeker het feit dat hij bij de commissaris-generaal geen melding maakte van de dreigbrief die zijn familie ontvangen zou hebben aan zijn zenuwachtigheid tijdens het persoonlijk onderhoud. In dit kader kan worden opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat ieder onderhoud bij de commissaris-generaal gepaard gaat met enige mate van stress en zenuwachtigheid, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangevoerde zenuwachtigheid vormt geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet enkel vergeten is om deze dreigbrief te vermelden bij de commissaris-generaal totdat hij eraan herinnerd werd, hij legt hieromtrent boudweg tegenstrijdige verklaringen af. Hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud namelijk dat de dreigbrief pas gekomen zou zijn op het moment dat hij reeds vertrokken was uit Afghanistan, zeven of acht maanden voor het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 13 juli 2022 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20), hetgeen betekent dat hij de dreigbrief kreeg in de laatste maanden van 2021. Dit klemmt dan weer met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij initieel melding maakte van deze dreigbrief aangezien dit interview reeds plaatsvond op 7 juli 2021. Bijgevolg zijn verzoekers verklaringen desbetreffend bezwaarlijk met elkaar in overeenstemming.

De vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal met betrekking tot de verhuis naar Jalalabad, alsook met betrekking tot wie precies geïdendeerd werd, wijt verzoeker dan weer aan een miscommunicatie, doch hij licht niet concreet toe waaruit deze miscommunicatie precies zou bestaan en op welke wijze ze de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Verzoeker geeft in het verzoekschrift te kennen dat hij zelf het meest geïdendeerd werd aangezien hij de oudste zoon van de familie was, zijn andere broers te jong zijn, zijn vader een oude man is en de taliban het hele gezin wilde straffen door de oudste zoon te viseren. Uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt evenwel duidelijk dat de taliban de hele familie waaronder verzoeker viseerde. Zelfs wanneer verzoeker bevestigd werd of hij zelf ook persoonlijke bedreigingen heeft gekregen van de taliban koppelde verzoeker terug naar de hele familie, waar hij ook onder valt (vragenlijst, vraag 3.5). De argumentatie dat hij het meest geïdendeerd werd aangezien hij de oudste zoon van de familie was, zijn andere broers te jong zijn, zijn vader een oude man is en de taliban het hele gezin wilde straffen door de oudste zoon te viseren, blijkt alleszins niet uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift dan ook louter in één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, met name hetgeen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal verklaard heeft, maar dit heft deze tegenstrijdigheden niet op.

Het argument dat hij werd geïdendeerd omdat hij de oudste zoon was gebruikt verzoeker ook waar werd vastgesteld dat de leden van de taliban die zijn huis bezochten specifiek vroegen naar hem zonder overtuigende verklaring hiervoor, doch kan hier ook geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoeker brengt geen enkele valabele verklaring naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij specifiek werd geïdendeerd door de taliban. Het louter algemene betoog dat de oudste zoon in de Afghaanse patriarchale samenleving het belangrijkste lid is van het gezin en de taliban weet dat het gezin het meest verdriet zal hebben wanneer verzoeker als oudste zoon ernstige schade zal lijden of worden vermoord, kan geenszins volstaan teneinde aan te tonen dat verzoeker specifiek werd geïdendeerd door de taliban.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift verder dat de taliban religieuze regels enkel in hun voordeel gebruiken en dat zij omwille van deze reden eerst gevraagd hebben aan verzoekers vader om de paarden mee te geven en deze vervolgens pas met geweld meegenomen hebben omdat er anders sprake zou zijn van diefstal.

Aangezien de taliban zweepslagen geeft aan mensen die diefstal hebben gepleegd, hebben zij daarom aan verzoekers vader gewoon gevraagd om deze paarden af te staan.

Hiermee herhaalt verzoeker slechts zijn eerder gegeven verklaring, doch deze valt niet te verzoenen met de door hemzelf aangegeven macht en invloed van de taliban. Het is niet aannemelijk dat zij over het meenemen van enkele paarden eerst toestemming zouden vragen aan de eigenaar van deze paarden, net omwille van hun reputatie. Verzoeker kan, door louter zijn verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud te herhalen, geen ander licht laten schijnen op de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waar terecht geoordeeld werd dat:

“Beginnend bij de nacht dat de taliban naar uw huis kwam en mededeelde aan uw vader dat ze de paarden wilden meenemen, dient opgemerkt te worden dat deze situatieschets reeds de wenkbrauwen doet

fronsen. Zo streeft het alle logica voorbij dat de taliban zich eerst zou begeven naar uw huis om hun plan aan uw vader voor te leggen, om de paarden alsnog mee te nemen. (...) Eens geconfronteerd met deze merkwaardige aanpak van de taliban, verklaarde u dat de taliban hun reputatie in het achterhoofd hield en daarom eerst uw huis bezocht, omdat ze anders beticht zouden worden van stelen. Een dergelijke verklaring contrasteert danig met het feit dat u net daarvoor verklaarde dat de taliban bij weigering alsnog gewoon zouden doen wat ze wilden en dat niemand hun kracht kan evenaren (CGVS p. 16). Het lijkt er op deze wijze dan ook sterk op dat de taliban alles behalve inzaten met hun reputatie en dat deze sowieso reeds geschiedenis was. De wijze waarop uw paarden gestolen werden schiet bijgevolg alle logica te kort om dit aspect van uw vluchtrelaas aannemelijk te maken en ondermijnt dan ook meteen de geloofwaardigheid van uw relaas in zijn geheel.” Het argument dat zijn vader die weigerde de paarden mee te geven, een vorm van ongehoorzaamheid is, waardoor de paarden hardhandig werden meegenomen, kan hierbij evenmin overtuigen. Gelet op de reputatie van de taliban, acht de Raad het ook niet aannemelijk dat verzoekers vader enigszins zou weigeren de paarden mee te geven.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkte het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “M’Bodj” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M’Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel

3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het*

Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuumstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een

liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghani te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de Taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerden de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de Taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de Taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de Taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geveiseerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Verzoekers betoog dat in wezen slechts tot een tegengestelde conclusie komt op dit punt, kan niet worden bijgetreden.

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten en de passage uit de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022 liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat de natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geviseerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

Verzoeker meent in het tweede middel dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM. Dit standpunt kan echter niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie

evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre door verzoeker in het tweede middel verder wordt gesteld dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker de water- en hongersnood in Afghanistan nog aanstipt, merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoekers betoogt dat dat hij bij terugkeer in zeer precare socio-economische omstandigheden zal terechtkomen omdat zijn vader geen paarden meer heeft waardoor er geen inkomen meer is en dat het bijna onmogelijk is om werk te vinden in Afghanistan kan evenmin tot een andere conclusie leiden. Hieruit kan immers evenmin blijken dat de situatie van extreme armoede waarin hij beweert terecht te komen en waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, veroorzaakt wordt door het intentionele en gerichte handelen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende

verklaringen of in zijn verzoekschrift geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er

informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Laghman. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, alsook geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF